

Στε 519/2016* [Ακύρωση πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης Διεύθυνση Δασών]

Περίληψη

-Οι δυσμενείς για το διοικούμενο συνέπειες από την έκδοση πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης αίρονται αν παραδοθεί οικειοθελώς προς κατεδάφιση η αυθαίρετη κατασκευή, έστω και μετά την έκδοση του πρωτοκόλλου αυτού. Η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου.

Πρόεδρος: *Κ. Σακελλαροπούλου*

Εισηγητής: *Χρ. Παπανικολάου*

Δικηγόροι: *Νικ. Μπελίτση*

*Όμοια η 518/2016

Βασικές Σκέψεις

1. Επειδή, με το υπό κρίση ένδικο μέσο, το οποίο φέρει τον τίτλο «έφεση» και παραπέμφθηκε λόγω αρμοδιότητας στο Δικαστήριο με την 271/2006 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, για να εκδικασθεί ως αίτηση αναιρέσεως και για την άσκηση του οποίου κατατέθηκε παράβολο, ζητείται η εξαφάνιση της 307/2001 απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, με την οποία είχε απορριφθεί η από 13.5.1994 προσφυγή του αιτούντος κατά του 20/6.5.1994 πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης του Διευθυντή Δασών Νομαρχίας Δωδεκανήσου. Με το πρωτόκολλο αυτό επιβλήθηκε εις βάρος του αιτούντος ειδική αποζημίωση για την ανέγερση και διατήρηση αυθαίρετου κτίσματος 42 τ.μ. εντός δημοσίου δάσους στη θέση «Πατελιές» Στεγνών της Κοινότητας Αρχαγγέλου της Ρόδου για το χρονικό διάστημα από 28.12.1993 έως 28.3.1994 ποσού 756.000 δρχ.
2. Επειδή, όπως έχει παγίως κριθεί, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 71 παρ. 1 και 2 του ν. 998/1979 (Α΄ 289), όπως η παράγραφος 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 46 παρ. 1 του ν. 2145/1993 (Α΄ 88), και 114 παρ. 1, 2, 3, 5 και 6 του ν. 1892/1990 (Α΄ 101), όπως η παράγραφος 3 αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993, η "ειδική αποζημίωση", η οποία επιβάλλεται, σύμφωνα με το άρθρο 114 παρ. 5 του ν. 1892/1990, με πρωτόκολλο του δασάρχη σε όσους ανεγείρουν και διατηρούν αυθαίρετες κατασκευές σε δάση και δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις, αποτελεί, κατ' ουσία, διοικητική κύρωση επιβαλλόμενη για την ανέγερση και διατήρηση αυθαίρετης κατασκευής εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας

- έκτασης, το δε πρωτόκολλο επιβολής της εν λόγω ειδικής αποζημίωσης υπόκειται σε προσφυγή ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου. Εξάλλου, ναι μεν, κατά τις διατάξεις αυτές, η απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου επί της κατά τα ανωτέρω προσφυγής δεν υπόκειται σε τακτικά ένδικα μέσα, υπόκειται όμως, κατά την αληθή έννοιά τους, στο έκτακτο ένδικο μέσο της αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, αφού ο νομοθέτης δεν απέκλεισε ρητώς την δυνατότητα άσκησής του (βλ. ΣτΕ 2931/2014, 1551/ 2007, 2225/2006, 1785/2001 επταμ.). Περαιτέρω, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, ερμηνευόμενων ενόψει του σκοπού τους, που είναι τελικώς η κατεδάφιση των κτισμάτων που έχουν κατασκευασθεί αυθαίρετως σε δάσος ή δασική ή αναδασωτέα έκταση, αφενός μεν δεν αποκλείεται η έκδοση πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης για χρονικό διάστημα που υπερβαίνει το τρίμηνο, αφετέρου δε, οι δυσμενείς για το διοικούμενο συνέπειες από την έκδοσή του για το μεγαλύτερο αυτό χρονικό διάστημα αίρονται αν παραδοθεί οικειοθελώς προς κατεδάφιση η αυθαίρετη κατασκευή, έστω και μετά την έκδοση του πρωτοκόλλου, διότι, στην περίπτωση αυτή, ο ενδιαφερόμενος απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής της ειδικής αποζημίωσης που έχει ήδη επιβληθεί, σε όποιο ποσό και αν έχει ανέλθει αυτή (πρβλ. ΣτΕ 1672/2014, 4970/2013, 4130-4132/2013, 2730/2013, 188/2012, 4668/2011, 4587/2009 επταμ.).
3. Επειδή, όπως αναφέρεται στη σκέψη 1, το δικόγραφο επιγράφεται ως «έφεση», απευθύνεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι δε προβαλλόμενοι λόγοι επιτρέπουν την ερμηνεία του δικογράφου ως αιτήσεως αναιρέσεως (ΣτΕ 423/2015, 273/2014, 5497/2012, 5369/2012). Ενόψει τούτου, το υπό κρίση ένδικο μέσο δύναται να ερμηνευθεί ως αίτηση αναιρέσεως (πρβλ. a contrario ΣτΕ 1994/2005 Ολομ., 3215/2003 Ολομ.), η οποία ασκείται παραδεκτώς, και είναι περαιτέρω εξεταστέα ως τοιαύτη.

4. Επειδή, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα εξής: Με την 2457/11.5.1993 απόφαση του Νομάρχη Δωδεκανήσου αποφασίσθηκε η κατεδάφιση αυθαιρέτου κτίσματος, οικίσκου, έκτασης 42 τ.μ., το οποίο κατασκευάσθηκε από τον αιτούντα μέσα σε δασική έκταση στη θέση "Πατελιές" Στεγνών της Κοινότητας Αρχαγγέλου Ρόδου, κατά το χρονικό διάστημα από το Μάρτιο του 1991 μέχρι τον Ιανουάριο του 1992. Η έκταση αυτή, στη συνέχεια, κηρύχθηκε αναδασωτέα με την 3057/31.5.1993 απόφαση του ίδιου Νομάρχη. Με την 2/1994 απόφαση του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, απορρίφθηκε προσφυγή του αναιρεσειόντος κατά της ανωτέρω 2457/11.5.1993 διαταγής κατεδάφισης. Ακολούθησε η έκδοση του 20/6.5.1994 πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης του Διευθυντή Δασών Νομαρχίας Δωδεκανήσου. Με το πρωτόκολλο αυτό επιβλήθηκε εις βάρος του αιτούντος ειδική αποζημίωση για την ανέγερση και διατήρηση αυθαιρέτου κτίσματος 42 τ.μ. εντός δημοσίου δάσους στη θέση «Πατελιές» Στεγνών της Κοινότητας Αρχαγγέλου της Ρόδου για το χρονικό διάστημα από 28.12.1993 έως 28.3.1994 ποσού 756.000 δρχ.

Εξάλλου, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το εν λόγω κτίσμα παραδόθηκε από τον αναιρεσεύοντα οικειοθελώς στη Διεύθυνση Δασών Δωδεκανήσου προκειμένου να κατεδαφισθεί, τούτο δε προκύπτει από το από 28.3.1994 πρωτόκολλο παράδοσης και παραλαβής αυθαίρετου. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απορρίφθηκε η προσφυγή του αναιρεσεύοντος κατά των ανωτέρω πρωτοκόλλων, απορρίφθηκε δε, μεταξύ άλλων, ο ισχυρισμός του αναιρεσεύοντος ότι έπρεπε να απαλλαγεί από την ειδική αποζημίωση, διότι είχε παραδώσει το αυθαίρετο κτίσμα προς κατεδάφιση, με το σκεπτικό ότι «η ένδικη αποζημίωση αφορά το συνολικό χρονικό διάστημα από 28.12.1993 έως 28.3.1994, στη διάρκεια του οποίου διατηρούσε το αυθαίρετο κτίσμα, ενώ το τελευταίο παραδόθηκε μεταγενέστερα την 28.3.1994...». Δεδομένου, όμως, ότι, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 2, οι δυσμενείς για το διοικούμενο συνέπειες από την έκδοση πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης αίρονται αν παραδοθεί οικειοθελώς προς κατεδάφιση η αυθαίρετη κατασκευή, έστω και μετά την έκδοση του πρωτοκόλλου αυτού, η ανωτέρω κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι εσφαλμένη. Συνεπώς, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η 307/2001 απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου. Περαιτέρω, δεδομένου ότι η υπόθεση δεν χρήζει διευκρινίσεως ως προς το πραγματικό αυτής, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει, κατ' άρθρο 57 παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 (Α' 8), να την κρατήσει, να εκδικάσει την προσφυγή του αναιρεσεύοντος κατά του 20/6.5.1994 πρωτοκόλλου ειδικής αποζημίωσης του Διευθυντή Δασών Νομαρχίας Δωδεκανήσου, να την κάνει δεκτή και να ακυρώσει το πρωτόκολλο αυτό.